

Arrest

nr. 128 496 van 1 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 september 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 19 augustus 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 september 2014 om 18 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 augustus 2011 dient verzoeker in België een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 april 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Tegen voormelde beslissing van 5 april 2012 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 86 820 van 4 september 2012 bevestigt de Raad de beslissing van 5 april 2012.

1.5. Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Op 9 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing '*ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement*' (vertaling: bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering) (bijlage 13septies).

1.7. Op 7 juli 2014 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

1.8. Op 8 juli 2014 neemt de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis) alsook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.9. Op 17 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.10. Op 18 augustus 2014 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

1.11. Op 19 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39bis).

1.12. Op 19 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In zoverre verzoeker *in fine* van zijn verzoekschrift vraagt, in een onderdeel 'voorlopige maatregelen', om de schorsing te bevelen totdat de Raad uitspraak heeft gedaan aangaande de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid die thans voorligt, wijst de Raad erop dat een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen overeenkomstig artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden ingediend bij afzonderlijk verzoekschrift. *In casu* werd de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen niet ingediend via een afzonderlijk verzoekschrift, zodat deze vordering dan ook als onontvankelijk dient beschouwd te worden (RvS 9 december 1999, nr. 83.994; RvS 28 november 2001, nr. 101.243; RvS 19 januari 2004, nr. 127.133; RvS 26 augustus 2005, nr. 148.375).

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bedoelde vordering. Voormeld artikel stelt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terughoudingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

De bestreden beslissing werd verzoeker ter kennis gebracht op 19 augustus 2014. De in de artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bedoelde beroepstermijn van 10/5 dagen ging bijgevolg in op 20 augustus 2014. De op 1 september 2014 ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook buiten de termijn bepaald in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet ingediend. Verzoeker erkent dit in het verzoekschrift en ter terechtzitting.

3.2. Verzoeker betoogt echter dat hij over nieuwe stukken beschikt waaruit moet blijken dat twee personen die recentelijk werden overgedragen naar Pakistan, op onmenselijke wijze werden behandeld en zelfs gefolterd, dat ze bovendien werden opgesloten in omstandigheden die op zijn minst gezegd onmenselijk zijn, dat de bewijzen van hun detentie al werden neergelegd ter rechtvaardiging van de asielaanvraag ingediend op 18 augustus 2014. Hij vervolgt dat hij nu in het bezit is van bijkomende informatie waaruit blijkt dat deze personen werden gefolterd en in onmenselijke omstandigheden werden vastgehouden, dat hun persoonlijke versie van de feiten bovendien overeen komt met de algemene rapporten aangaande Pakistan welke vanuit mensenrechtelijk oogpunt ronduit rampzalig zijn. Verzoeker meent dat hij een verdedigbare grief opwerpt op basis van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), zodat een daadwerkelijk rechtsmiddel moet kunnen worden aangewend, waarbij hij verwijst naar het arrest *M.S.S. vs. België en Griekenland*, § § 292 e.v.. Hij stelt dat gelet op de kennisname van de getuigenissen en de algemene detentieomstandigheden in de gevangenissen van Pakistan, alsook gelet op de praktijk in de schoot van de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de beslissing tot niet-inoverwegingname te betekenen net voor de repatriëring, hij gedwongen wordt om te ageren tegen het bevel dat hem op 19 augustus 2014 werd betekend teneinde in extremis alsnog een schorsing van het bevel te bekomen wegens de ineffectiviteit van de asielprocedure in het licht van artikel 13 van het EVRM (onmogelijkheid beroep in te dienen tegen beslissing tot weigering inoverwegingname asielaanvraag). Verzoeker meent dat iedere andere lezing van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet het recht op daadwerkelijke rechtshulp in het gedrang zou brengen. Verzoeker verzoekt dan ook om op basis van artikel 13 van het EVRM de effectiviteit te vrijwaren door het verzoek tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid ‘*ratione temporis*’ ontvankelijk te verklaren, dat hij op diligente wijze heeft gehandeld, nu hij daags na de kennisname van deze nieuwe elementen, welke het begin van bewijs onderbouwen dat hij zal onderworpen worden aan een in artikel 3 van het EVRM bedoelde behandeling, de Raad vast.

Verzoeker meent aldus dat hij, gelet op het ontvangen van nieuwe stukken en het nog niet ontvangen van de beslissing aangaande zijn derde asielaanvraag, terwijl op 2 september 2014 een repatriëring is voorzien, geen andere mogelijkheid had, door de onmogelijkheid beroep in te dienen tegen de beslissing van weigering inoverwegingname van de derde asielaanvraag, een vordering tot schorsing in te stellen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 augustus 2014.

Uit de verklaringen van verzoeker, alsook uit de stukken van het administratief dossier dat op 1 september 2014, na het instellen van de onderhavige vordering door verzoeker, werd overgemaakt aan de Raad en waar geen spoor terug te vinden is van een beslissing tot weigering inoverwegingname van 1 september 2014 blijkt dat verzoeker op het ogenblik van het instellen van zijn onderhavige vordering geen kennis had van een beslissing betreffende zijn derde asielaanvraag. Ter terechtzitting legt de verwerende partij de beslissing van de commissaris-generaal van 1 september 2014 neer, doch heeft zij aan niet te weten of de beslissing werd betekend aan verzoeker en stelt zij dat zij geen bewijs van

betekening van voornoemde beslissing bezit. Verder verklaart de raadsman van verzoeker ter terechtzitting dat hij de nieuwe stukken die hij voorlegt bij onderhavige vordering en die hij nog niet kon voorleggen bij het indienen van zijn derde asielaanvraag, ontving op 28 augustus 2014, alsook dat hij deze stukken niet heeft overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst erop dat verzoeker aldus de mogelijkheid had, gelet op het feit dat hem nog geen beslissing inzake zijn derde asielaanvraag werd betekend, om de nieuwe stukken, waarvan hij meent dat deze een invloed kunnen hebben op de beoordeling van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering naar Pakistan, aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over te maken, zodat voornoemde deze kon meenemen in zijn beoordeling van de derde asielaanvraag. Verzoeker toont niet aan waarom hij deze nieuwe stukken die hij op 28 augustus 2014 ontving, niet kon voorleggen aan de commissaris-generaal teneinde een beoordeling van de nieuwe stukken te bekomen. Waar de raadsman van verzoeker ter terechtzitting aangeeft dat hij de documenten niet heeft overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daar hij geen risico wou nemen dat de Raad niet zou kunnen gevat worden en dat hij geen vertrouwen heeft in het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doordat zij, door hun praktijk waarbij de beslissing aangaande de derde asielaanvraag pas wordt betekend op de luchthaven, het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel wegneemt, ziet de Raad vooreerst niet in op welke wijze het indienen van documenten bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid tot het vatten van de Raad wegneemt. Verzoeker toont dit ook niet aan. Verder stelt de Raad vast dat de raadsman van verzoeker ter terechtzitting stelt dat de voornoemde praktijk van de verwerende partij onwettig is, doch haalt hij geen elementen aan waaruit zou blijken dat een dergelijke praktijk onwettig is. De Raad ziet ook niet in op welke wijze het betekenen van een beslissing inzake een meervoudige asielaanvraag van de commissaris-generaal kort voor of op de dag van een voorziene repatriëring onwettig zou zijn. Immers indien de asielaanvraag in overweging wordt genomen of indien verzoeker nog zou beschikken over een schorsend beroep, kan hij niet gerepatriëerd worden na de betekening van de beslissing en zal de voorziene repatriëring niet doorgaan. Gelet op voorgaande kan verzoeker dan ook niet ernstig verwijzen naar het wantrouwen in de commissaris-generaal omwille van het bestaan van een onwettige praktijk. Verzoeker haalt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een wantrouwen diende te koesteren ten aanzien van de commissaris-generaal waardoor hij de nieuwe stukken waarover hij beschikte niet kon overmaken op het ogenblik dat hij ze in zijn bezit kreeg.

Gelet op voorgaande vaststelling dat verzoeker zelf de beoordeling van de nieuwe stukken door de commissaris-generaal onmogelijk maakte door deze stukken niet over te maken op het ogenblik dat hij deze ontving, kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat hij, gelet op de kennisname van de nieuwe stukken, gedwongen werd om te ageren tegen het hem op 19 augustus 2014 betekend bevel teneinde een schorsing van het bevel te bekomen wegens de ineffectiviteit van de asielpcedures in het licht van artikel 13 EVRM, waarbij hij verwijst naar de onmogelijkheid om een beroep in te dienen tegen de beslissing van weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag. Verzoeker ligt immers zelf aan de basis van de ineffectiviteit van de asielpcedures, daar hij elementen die hij in zijn bezit heeft voordat een beslissing inzake zijn derde asielaanvraag wordt betekend, niet overmaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, teneinde over deze nieuwe stukken een beoordeling te krijgen.

3.3. Verzoeker brengt noch in zijn verzoekschrift noch ter terechtzitting elementen aan dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan overmacht.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk wegens laattijdigheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. VERMANDER